

7 februari 2021, vijfde zondag, jaar B

Lezingen: Eerste lezing: Job, 7,1-4.6-7

Evangelie: Marcus 1,29-39

Homilie

Het is al enkele decennia geleden dat de Vlaamse woordkunstenaar Tine Ruyschaert het land rondtrok met een voorstelling waarin ze het hele Marcusevangelie letterlijk voordroeg. Indrukwekkend was dat, velen beleefden dit evangelie op een volkomen nieuwe manier. En ik herinner mij levendig hoe mensen er hun verwondering over uitdrukten dat de uitdrijvingen van boze geesten als een rode draad door dit evangelie lopen. Overal waar Jezus kwam, lezen we over zijn confrontatie met boze geesten en de bevrijding van mensen die door hen bezeten waren. Blijkbaar zag Marcus dat als een heel wezenlijk kenmerk van Jezus' optreden. Wij weten vaak niet zo goed meer wat we van die genezingen moeten denken. Maar ze staan er wel, in het oudste evangelie. In overvloed zelfs.

Het minste wat we kunnen zeggen, is dat het leven van die "bezetenen" getekend was door diepe uitzichtloosheid. Dat vloekt wat met de "moderne" visie, die zo graag de mens beschrijft als een vrije en mondige burger, die de volle eigenaar is van zijn eigen bestaan en in alles zijn eigen keuzes maakt. Maar zeker midden de pandemie die ons vandaag treft, leren we steeds beter beseffen dat die 'vrijheid van het moderne individu' een illusie is. We worden vandaag zelfs 'bezeten' door een piepklein virus, dat heel onze samenleving lamlegt en zelfs onze diepste gedachten en emoties beheerst. Ik ken geen tekst waarin die uitzichtloosheid van ons bestaan beter uitgedrukt wordt dan in de eerste lezing van vandaag. Job beschrijft dat hij ziek is van onrust zolang het licht is, en dat zijn nachten vol zijn van vruchteloos getob. "’s Avonds denk ik: wanneer wordt het morgen? En 's morgens: wanneer wordt het avond?" Misschien beseffen wij te weinig hoe scherp dit het levensgevoel weergeeft van veel mensen vandaag, ouderen en jongeren, die zich door eenzaamheid en angst gegrepen voelen als door boze geesten. Een mens lijdt inderdaad het meest door het lijden dat hij vreest.

Maar een even sterke rode draad in hetzelfde Marcusevangelie is het genezende en bevrijdende karakter van Jezus' optreden. Overal waar hij komt, staan mensen op en schudden ze af wat hen in de greep houdt. Soms lijkt dat zelfs vanzelf te gebeuren, bijna "en passant", zoals bij die schoonmoeder van Simon. Jezus gaat niet naar Simons huis om haar te genezen, ze vertellen hem pas dat ze ziek is als hij in het huis komt. Dan zeggen ze het "aanstonds", niet vroeger. Maar bij Jezus krijgt ze onmiddellijk voorrang, hij neemt haar bij de hand en doet ze opstaan. Zo eenvoudig gaat het. Voor Jezus is dat niet zijn eerste opdracht, hij is uitgegaan om te prediken en Gods Liefde te verkondigen. En 's nachts staat hij op om op een eenzame plaats te bidden. Maar het verhaal over zijn genezende kracht gaat rond als een lopend vuurtje. Van overal brengt men mensen die lijdend of bezeten waren bij hem. "Iedereen zoekt u", zeggen Simon en zijn metgezellen. En telkens weer geeft Jezus daar voorrang aan, geneest hij zieken en drijft hij tal van geesten uit. Ook als hij verder trekt door heel Galilea en predikt in de synagogen, drijft hij overal de boze geesten uit. Het lijkt wel alsof hij niet anders kan, alsof de bevrijdende kracht die van hem uitgaat telkens weer de bovenhand krijgt. Jezus geeft mensen hun eigen leven terug.

Misschien is dat wel de diepste boodschap die het Marcusevangelie ons geeft. We zijn niet zomaar, uit onszelf, eigenaars van ons eigen leven. We ontvangen dat en we geven het aan elkaar. Echte vrijheid is niet een eigenschap die wij als individu bezitten, het is een gave die

wij krijgen en geven. Niet "ik" ben vrij, "wij" zijn het, of kunnen het zijn. Wij kunnen elkaar op de been houden en brengen, figuurlijk en soms zelf letterlijk. Zo kunnen ook wij, u en ik, elke dag een beetje meer mensen van God worden. Heel stil kan het groeien in ons hart: de warmte van Gods menslievendheid, de genade van zijn vrede. Ook vandaag kan dat. Zeker vandaag. Amen.

Dirk Godecharle